

POSLEDNÍ LETNÍ RÉVA

ROMY SOMMEROVÁ

Přeložila Lenka Sobotová

argo

Romy Sommerová

POSLEDNÍ LETNÍ RÉVA

Z anglického originálu *Last of the Summer Vines*,
vydaného nakladatelstvím HarperImpuls/HarperCollinsPublishers
v Londýně roku 2018, přeložila Lenka Sobotová.

Přebal s použitím ilustrace Moniky Fridrichové
graficky upravila Karolina Apfeltauerová.

Jazyková redakce Michaela Šmejkalová.

Odpovědná redaktorka Markéta Šnoblová Nová.

Korektury Soňa Čapková.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz, roku 2025 jako svou 5869. publikaci.

Vytiskla tiskárna Protisk.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4766-7

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: V zahradě 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383, e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit

v přátelském internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

Kapitola první

Chi lascia la via vecchia
per la nuova sa quel che lascia
ma non sa quel che trova

Kdo opouští staré cesty pro nové, ví,
co nechává za zády, avšak neví, co ho čeká

Zavřela jsem oči a zhluboka se nadechla. Vtáhla jsem do plic těžký teplý vzduch s příchutí vrcholného léta, ačkoli doma v Anglii sotva začalo jaro. Po lezavém chladu Londýna ty syté vůně nesené vánkem podivně uspávaly.

„Vy nechcete zapnout klimatizaci?“ zeptal se taxikář a uraženým tónem naznačoval, že jí sám dává před čerstvým venkovským povětrím přednost.

Rozloupila jsem víčka, ač nerada. Okýnko vozu jsem však nezavřela. Když už za tuhle štrapáci přes půl Toskánska platím takové prachy, tak si snad sakra můžu okýnko otvírat, jak chci, ne? Opět jsem se zhluboka nadechla, tentokrát však ne vzduchu s vůní růží, ale abych se uklidnila. Nádech. Jeden, dva, tři. Výdech.

Je neuvěřitelné, že teprve po takové době u sebe rozpoznám příznaky stresu a učím se je zvládat. Tolik let jsem se honila za výkonem. Tolik let jsem si nedopřála čas naslouchat svému tělu. Všechna ta léta jsem se soustředila na jediný cíl, a k čemu to vedlo? K vyhnanství.

Kdybych se tak neštvala. Kdybych si jako každý normální člověk brala každý rok dovolenou a nepoplácávala se po zádech za pracovní nasazení. Kdybych na první místo dávala pár hodin

spánku navíc, tak bych teď možná nemusela strašit v tomhle italském zapadákově.

Všechno tohle „co by kdyby“ už mi lezlo krkem, a tak jsem vytáhla z kabelky mobil a mrkla se na displej. Žádné zmeškané hovory. Dokonce ani textovka. To se v kanclu nenajde nikdo, kdo se po mně touhle dobou už shání? Opravdu nikdo? Ráno měli to velké jednání s finančním ředitelem Delta Corporation. To mi Cleo aspoň nemohla dát vědět, jak proběhlo?

Nádech. Jeden, dva, tři. Výdech.

Na druhou stranu mám kliku, že mě rovnou nevyrazili. Ta chyba, které jsem se dopustila, byla fakt hloupá. A všechny přišla pěkně draho. Na nápravu takového průšvihů je třeba se hodně plazit a ponižovat. V tomto ohledu jsem dělala, co jsem mohla, přesto si na tom dost mákl i zbytek pracovního týmu.

Stiskla jsem si kořen nosu. Mám štěstí, že jsem nepřišla o místo, i nadále vlastním dům a v Anglii se mám k čemu vracet, ovšem takhle nucená dovolená žádné velké terno není. Připadá mi, že spíš jsem tady za trest.

Jakmile se zdárně vyřídí právní náležitosti a já dám Johnovu usedlost do prodeje, co tady budu proboha celé ty čtyři měsíce dělat?

„Nejedeš tam za trest,“ prohlásil Kevin, když mi to oznamoval. „Prostě si vybíráš všechnu tu nevybranou dovolenou.“

A pak se na mě podíval přesně tím pohledem, který vyjadřuje: *Kdyby sis aspoň část vybrala dřív, tak bychom možná ještě byli spolu.* Jako by se mi snad po něm mělo stýskat nebo bych ho snad chtěla zpátky! Pf!

To, že jsem si odrklá nahlas, mi došlo, až když jsem si ve zpětném zrcátku všimla taxikářova povytaženého obočí.

Podívala jsem se z okýnka. Objížděli jsme Montalcino. Středověké městečko na kopci zářilo v odpoledním slunci jako zlatý šperk, pak se před námi jižním směrem rozvinula široká okreska a po ní

j jsme se městu vzdalovali mezi zvlněnými kopečky zelenajícími se časným létem.

To jednání s Deltou už určitě skončilo. Svrběly mě prsty, a tak jsem navolila Cleino číslo.

Jakmile má nejlepší kamarádka telefon zvedla, vybafla jsem na ni: „Vyfoukla vám Delta ten podnik, nebo vás finanční ředitel nechá dluh restrukturalizovat?“

Cleo vzdychla. „Máš dovolenou, Saro. Neměla bys myslet na práci. Na příkaz doktora, nezapomeň.“

Rozhořčeně jsem si odfoukla. „Doktorát z ekonomie Kevina neopravňuje mi nařizovat, co mám, nebo nemám dělat.“

„To je fakt. Ale je to tvůj šéf, a tak do toho mluvit může.“ Pak Cleo zjihla. „Záleží mu na tobě, Sari. Všem nám na tobě záleží. Dřela jsi jak kůň a mohla ses úplně uštvat. Opravdu si potřebuješ odpočinout.“

„Já odpočívám. Musím se ale flákat opravdu celé léto? Týden stačí. Maximálně dva.“

Cleo opět vzdychla. „Jsi vyhořelá. Ty sama si možná neuvědomuješ, jak je to vážné, ale my, kdo tě máme rádi, to vidíme. Musíš si najít zdravou rovnováhu mezi prací a životem, a to se ti za týden nepodaří. Čti si pěkné knížky, toulej se po památkách, dělej, co tě baví. A vůbec nejlepší bude, když se znovu vrhneš do randění.“ Krátce se zasmála. „Ne že bys to tedy s randěním někdy přeháněla! S Kevinem jsi chodila jen proto, žes neměla čas si chlapa hledat mimo práci.“

„Na rovnováhu mezi životem a prací chlapa nepotřebuju. Začnu chodit na jógu. Nebo se klidně dám i na meditaci, pokud se potom budu moct vrátit dřív do práce.“

Cleo se znovu zasmála. Má zvláštní smích, živý a bezstarostný. To by mě zajímalo, jak zní ten můj. Už dlouho jsem se něčemu nesmála.

„Víš, co funguje mnohem rychleji než meditace? Postel. Sbal nějakého sexy Taliána a užívej si s ním. To ti udělá moc dobře!“

Tak to se nestane.

Ve zpětném zrcátku jsem se střetla s pohledem taxikáře. Jedno husté obočí se mu zdvihalo v chlípném úšklebku. Proboha, snad to neslyšel?

Na to zapomeň, kámo. Prudce jsem se do zrcátka zamračila a on se rychle podíval jinam.

„Mám jenom syndrom vyhoření, neutrpěla jsem mozkovou smrt.“ Ztlumila jsem hlas, aby šofér nemohl odposlouchávat. „Letní románky nadělají víc škody než užitku.“

„No já nevím. Ten chlap, co jsem si s ním užila tenkrát ve Španělsku, stál za to.“ Hlas jí smyslně ztěžkl.

„Jo, jasně, akorát sis ani nezapamatovala, jak se jmenoval.“

Zahihňala se. „Na mě přece neudělalo dojem jeho jméno.“

Zavrtěla jsem hlavou, i když to pochopitelně nemohla vidět. Kdo by mohl vědět líp než já, k čemu vede divoký, neuvážený letní úlet – jeho produktem je leda tak vztah, který nevydrží, neplánované a nechtěné těhotenství, matka, co poletuje po světě v touze znovu polapit ztracené mládí, a otec, kterého jsem sotva poznala. Kdepak. Protože jsem jako výsledek jednoho takového prázdninového úletu vyrůstala, nikdy nebudu tak pitomá, abych nějakému sama podlehla.

Vztahy na jednu noc, prchavé románky, vášnivé úlety... na nic takového si nepotrpím.

Jenže při nechtěné vzpomínce na jedny vážné šedé oči mě bodlo u srdce tak silně, jako už dlouho ne. Okamžitě jsem tu vzpomínku zase vytěsnila. „To se nestane.“

„Mně je jasné, jak na letní románky pohlížíš, ale už přece nejsi žádná zbrklá puberťačka,“ pokračovala Cleo. „Jsi rozumná ženská obeznámená s antikoncepcí. Nemůžeš dopustit, aby to, jak se zachovala tvoje máma –“

„Geraldine,“ opravila jsem ji automaticky. Titul „máma“ si ta osoba nezaslouží.

Cleo si povzdechla. „No tak jo, letní románky ti odpustím. Ale až se vrátíš, tak bys mohla –“

„Jestli hodláš zase navrhnout on-line seznamku, tak tě uškrám. Ty tři dny, co jsem tam byla zapsaná, byly naprostá depka.“

„A co takhle zkusit rychloseznamku?“ nadhodila Cleo s nadějí v hlase. Ta si opravdu o něco koleduje.

„Tak to v žádném případě! Lovit někoho na seznamkách je pro ženskou po pětatřicítce ponižující. Všichni slušní chlapi našeho věku jsou buď zadání, nebo gayové. Ne, díky! Pokud se s někým neseznámím přirozeným způsobem, tak budu radši sama.“

Cleo si zase povzdechla. „Ty nejsi ženská *po pětatřicítce*. Je ti *rovných* pětatřicet. Takže jsi ještě moc mladá na to, aby sis sex upírala.“

Podívala jsem se po taxikáři, ale tentokrát se soustředil na silnici před námi. „Takže co ten finanční ředitel? Souhlasí Delta s kompromisním řešením?“

„Jo. Přidělil k nám jednoho z jejich největších finančních expertů a ten to celé znovu zanalyzuje a půjčku restrukturalizuje. Kevin na to nasadil mě. Všechno bude v pohodě.“

Vypustila jsem z plic vzduch, aniž jsem si předtím uvědomila, že ho tam zadržuju. „Strašně moc vám děkuju. Je mi jasné, jak na vás všechny ten můj přešlap doléhá.“ V puse mi zhořklo studem. Jak jsem mohla u toho klienta přehlédnout něco tak do očí bijícího jako problémy s hotovostí? Kvůli mým chybám ve výpočtu málem zbankrotoval jeden z našich nejceněnějších klientů. Kdyby se takového úletu dopustil některý z mých poskoků, na místě bych ho vyrazila a vůbec bych se s ním nemazlila. Zato oni mě ještě chlácholili: „To je ale smůla, jen jsi trochu přepracovaná...“ Vyšla jsem z toho víc než dobře, aniž bych si to zasloužila

Kamarádce v telefonu zjehl hlas. „Nám to nevadí. Záleží nám na tobě a chápeme, že někdy se chybička vloudí, zvlášť když má někdo tak hrozný spánkový deficit jako ty. Hlavně mi prosím tě slib, že se v Itálii každou noc pořádně vyspíš. Uživej si sluníčka a trochu se nadechni. Práce ti neuteče.“

Vzdychla jsem. „Jasně. Slibuju.“

„A už ses sešla s těmi tátovými právníky? Jaký je ten zámeček?“

Znovu jsem se podívala z okna taxíku. Po hodině neměnného výhledu na vinice s občasnými ostrůvky tmavého lesa a dalšími vinicemi se člověku ta krása málem začala zajídat. Teď však auto sjelo z okresky na hrbolatou prašnou cestu, dřív zřejmě asfaltovou. Byla tak vymletá, že řidič musel sedan zpomalit, aby se mohl výmolům vyhýbat. „Ještě ne, ale už jsem skoro na místě.“

„Mrzí mě, že tam nemůžu být s tebou. Určitě to zvládneš? Třídít věci po tátovi sama?“

„Jasně že to zvládnu.“ Bylo by pěkné pokrytectví zalykat se smutkem nad někým, koho jsem roky neviděla a s kým jsem sotva promluvila. Vůbec mi nepřipadalo, že bych tátu ztratila. Kromě několika letních prázdnin v dětství jako bych otce ve skutečnosti vůbec neměla. Žádným zásadním způsobem v mém životě nefiguroval; nechodil na mé školní koncerty, na zápasy netballu, nepřišel mi dokonce ani na promoci. Veškerou lásku vyhradil révě, na lidi už mu nezbylo.

A přesto když na něj pomyslím, cítím červené víno, citrony a sluníčko. Naučil mě víno pít – ačkoli by sotva schvaloval, jak s Cleo žunkáme laciné slivky.

Rozloučila jsem se s ní a zavěsila, strčila mobil do kabelky a znovu vyhlédla z okýnka.

Cesta teď stoupala mezi pahorky a já rozeznávala jednotlivé orientační body: kamennou kapličku v údolí nalevo, dlouhou nízkou zídku kolem sousedových pozemků, pak rozcestí a u něho boží muka s vybledlou malbou anděla. A hned za další zatáčkou se objeví brány *castella*. Vzrušením jsem se na sedadle předklonila.

Kdysi dávno, snad v jiném životě, jsem to tady milovala. Tenkrát, v časech nevinnosti, jsem s vinicí nesoupeřila; představovala pro mě dobrodružství. A teď jsem se stala její hrdou majitelkou. Patří mi šedesát hektarů toskánských vinic a zámeček – to jediné, co mi

John kdy dal, odhlédneme-li od toho, že mi svým bezděčným poskytnutím spermatu daroval život.

Vzpomínky na tuhle končinu s léty vybledly, ale *castello* je v nich stále pohádkový zámek, kterému nechybějí věžičky ani nástěnné malby a jehož komnaty jsou plné pokladů. Vždycky v něm bylo chladno, i v největších letních vedrech, a zahrady představovaly ráj – s polštáři levandule a sladkých růží ohraničenými úhledně zastřiženým plůtkem zimozastřezu.

Taxikář vjel mezi dvě křídla vysoké tepané brány, na jejímž vršku se skvěl nápis *Castel Sant'Angelo*. Andělský hrad. Brána rezavěla a nápis zlověstně skřípal, ale velkolepý vjezd na panství na mě zapůsobil stejně ohromujícím dojmem, jako když mě sem máti v pěti letech vzala poprvé.

Dlouhá příjezdová cesta byla ještě hrbolatější než silnička předtím a za autem se vzdouval oblak bílého prachu. Cestu lemovaly vysoké cypřiše, šrafovaly ji dlouhými tmavomodrými stíny a zároveň clonily výhled na budovu *castella*.

Potom konečně stromy ustoupily poslednímu úseku přístupové cesty k zámečku z předního směru. Před námi se zjevila známá fasáda v teplém světle šikmého odpoledního slunce. Pinie rostoucí na svahu nad budovou se zdržovaly v uctivé vzdálenosti od jejího průčelí, takže se stavba koupala ve slunci. Na okamžik ožila barvami: od střechy s červenými taškami přes jemně meruňkové stěny po pudrově modré okenice.

Příjezdová cesta se konci větvila, vlevo pokračovala za budovu na zadní dvůr a dál ke sklípkům a budově vinařství. Vpravo ústila ve čtvercové nádvoří před hlavním vchodem do *castella*, kde parkovalo nízké stříbrné sportovní auto. Johnův právník už je tady.

Z této strany byl zámeček obrácený na západ k Montalcinu a pozděně odpolední slunce omývalo stěny zlatým světlem. Když ale taxík zastavil před vchodem a já otevřela dvířka, došlo mi, jaký je to klam. Budova působila omšele a sešle.

Trocha barvy na fasádě to spraví.

Na schodech před portikovými dveřmi čekal muž. Vystoupil do světla, a mně rázem vyskočilo srdce do krku. Ne panikou, jaká na mě přichází v poslední době; tohle byl pocit příjemný. Ten chlapík byl totiž typické ztělesnění elegantního urostlého Itala. Ko-lem pětatřiceti, víc ne, snědý obličej s ostře řezanými rysy. Na sobě měl neformální tričko s límečkem a džíny, které mu na štíhlé postavě seděly tak akorát, a já tak mohla pod jejich látkou ocenit vy-rýsované svaly.

No to mě potěš. Tohle že má být tátův právník?

Sešel po nízkém schodišti a blížil se ke mně s přátelským úsmě-vem. Srdce mi zrychlilo do pošetilého tlukotu, jaký jsem nezažila už léta. Rozhodně mi takhle nikdy netlouklo díky Kevinovi.

Právník měl tmavé usměvavé oči čokoládové barvy, vřelé a syté a přesně tak lahodné. Nemohla jsem si pomoci. Vzdychla jsem.

„*Signor Fioravanti?*“ vyhrkla jsem zadýchaně. *No prosím tebe. Dej se do kupy, holka.*

„*Benvenuta in Toscana, signora Wells. A prosím říkejte mi Luca.*“ Hlas se k jeho obličejí skvěle hodil – hluboký, hřejivý a s medovým přízvukem. Pak se právník usmál a ve tvářích se mu objevily dolíčky. Páni! Co pamatuju, jakživo se mi z chlapa nepodlomily nohy. Až teď. Možná mají Cleo s Kevinem přece jen pravdu a já jsem opravdu vy-hořelá jak sirka.

Nerozhodně jsem k němu napřáhla ruku a Luca mi ji sevřel v obou dlaních. „Upřímnou soustrast.“

„Děkuju. A taky díky, že jste zařídil kremaci a vůbec všechno.“

„To se rozumí samo sebou. Johna Langdona tady měli všichni v úctě. Byl to fajn člověk.“

Zamrkala jsem, abych rozehlna nečekaně zamžený pocit v očích, a zaostřila na mužského, který mi stále ještě svíral ruku v dlaních. Takovýhle výstavní kousek je určitě ženatý. Nenápadně jsem se mu podívala na levou ruku. Bez prstenu. No jo, takže bude nejspíš gay.

Vyprostila jsem ruku z jeho sevření, otočila se k taxikáři a zaplatila. Luca mi potom vynášel z taxíku zavazadla a já zatím zabloudila za roh budovy, abych se podívala na dlouhé jižní průčelí obrácené do údolí.

Zámeček nepůsobil sešle jen proto, že se na něm loupala omítka. Opadávaly z něj totiž celé kusy zdiva a pod nimi bylo vidět kvádry žíhaného travertinu. Některé okenice visely z rezavých pantů šejdrem.

Odhadní prodejní cenu jsem hezky rychle snížila o půl milionu eur. Nový majitel bude muset provést mnohem hlubší facelift.

Zámeček taky působil menší a ne tak výstavný jako v mých dětských vzpomínkách. Věžičky s cimbuřím sice po obou stranách pořád stály, ale dnes už mi bylo jasné, že jsou pouhými dekoracemi, pozdějšími snobskými přístavbami, které měly obyčejnou vilu připodobnit k zámku.

S povzdechem jsem se otočila zpátky. Taxík už se vzdaloval a odvažel s sebou i veškeré mé dětské iluze. Nechal mě tam uvíznou v chladné tvrdé realitě. Ale aspoň malou náplastí na bebíčko je ten právník k nakousnutí.

Přidala jsem se k němu opět na schodech. Držel velký kruh se starodávnými klíči a ten největší z nich okázale zastrčil do zámku, otočil jím a vzal za velkou mosaznou kliku. Dveře držely jako přibité. Museli jsme se do nich oba opřít, než povolily, a když se to konečně stalo, zaskřípěly a otevřely se tak prudce, že jsme oba dovnitř vpadli.

No bezva. To bych nebyla já, abych se před tímhle božským chlapem neztrapnila jako nemotorné trdlo.

„Dřevo trochu napuchlo,“ poznamenal, vzhledem ke chmurnému uvítání, kterého se nám od domu dostalo, nepatřičně veselým tónem.

V hale byla ponurá tma, za což nepochybně mohly zabedněné okenice. Luca postavil mé kufrы na spodní stupeň kamenného schodiště a pak se vydal za mnou na obchůzku přízemí.

Přes nábytek, který se nořil ze stínů a pokrýval téměř celou plochu podlahy místností, byly přehozené plachty proti prachu. Jako malá jsem si tu hrávala na schovku a hledala poklady, ovšem viděno dospělými očima byly místnosti především přečpané, jako by místní obyvatelé několik staletí s gustem hromadili nábytek – a jakživi jediný kousek nevyhodili.

„Budova má obytnou plochu asi tisíc metrů čtverečních,“ prohodil Luca, jak mi tak krácel v patách. Když jsem se nechápavě otočila, zasmál se. „To je přes deset tisíc čtverečních stop.“ Nakrabil nos. „Stopy! To je jak nějaké šlápoty. Ta vaše angličtina není zrovna půvabný jazyk. Ale skutečným pokladem jsou tady samozřejmě pozemky. Přes dvě třetiny představuje orná půda. Je tady ovocný sad, olivovníky a nejmíň polovina půdy je osázená vínem. Pěstují se tady především sangioveské hrozny, ale taky menší množství odrůd Malvasia a Vernaccia.“

„Víte toho o víně hodně?“

„Tady v okolí toho každý ví o víně aspoň trochu.“ Usmál se. „A co vy?“

„Já o něm nevím absolutně nic – tedy až na to, jak ho pít.“

„To je dobrý začátek.“

Já ovšem s ničím začínat nehodlám. Nemám nejmenší zájem učit se cokoli o vinohradnictví a víno naprosto spokojně sosám at' z lahve s pravým korkem nebo z krabice. Kdybych se k tomuhle tady v Toskánsku přiznala, nejspíš by mě dědictví nedědictví okamžitě deportovali.

V obývacím pokoji, který se táhl po celé délce jižního průčelí nad údolím, jsem rozrazila okenice a pozotvírala okna. Odpolední světlo proudící dovnitř ponurost nijak nerozptýlilo, protože teď byla pro změnu na všem vidět vrstva špíny a taky prošlapaný koberec, olupující se temně rudá tapeta, a se závanem teplého vzduchu zvenčí se roztančily chuchvalce prachu.

„Jak je to dlouho, co otec umřel?“

„Něco přes dva týdny.“

Za dva týdny se tu takový nepořádek rozhodně nashromáždít nemohl.

„Marodil dlouho?“ Odpověď jsem ale zrovna znát netoužila. Už tak mám černé svědomí. Měla bych to přece vědět. Měla jsem mu víc volat. Měla jsem se víc snažit a udržovat s tátou kontakt, i když on sám se zrovna v tomto ohledu nepřetrhl.

„Ne, umřel náhle. Dostal infarkt, zrovna když byl ve sklípku. Našel ho tam Tommaso.“

To jméno vyslovil, jako by mi mělo něco říkat, ale jen jsem pokrčila rameny a odvrátila pohled. Nebyla jsem tu skoro dvacet let – nedá se tedy čekat, že bych si pamatovala jména a tváře tátových zaměstnanců.

Pamatuju si jen Johnovu hospodyni Elisiu. Té jsem říkala *Nonna. Babička*, ačkoli nebyla pokrevní příbuzná. Ale ta před pár lety umřela. Aspoň to mi táta oznámil při jednom v našich vzácných telefonátech.

„V domácnosti mu nikdo nepomáhal?“ zeptala jsem se.

Luca pokrčil rameny. „Po Elisině smrti si už novou hospodyni nenajal. Byl starý a neměl rád větší změny. A taky nemusel cizí lidi. V posledních letech obýval jen pár pokojů.“

Tím se vysvětluje ta špína a celková omšelost. Díkybohu že k domu pořád patří hektary vinic, které potenciální kupce přilákají, jinak bych byla nahraná.

„Chtěla bych to všechno co nejdřív prodat. Mohl byste se toho ujmout?“

„Sí.“ To slovo protáhl, jako by měl své pochybnosti.

„Kolik myslíte, že bych za celou usedlost mohla dostat?“

Prohlížel si boulovatou tapetu, jako by ho nesmírně fascinovala. Teď už se mi určitě nezdálo, že váhá. „Je to trochu složité,“ řekl. „Váš otec tu žil dlouho, a proto pochopitelně sepsal poslední vůli

podle italského práva, takže se na ni vztahuje pravidlo *legittima*. Nějaký čas potrvá, než se to rozhodne.“

Co se má rozhodnout? Jsem přece jediný žijící Johnův příbuzný.
„Jak dlouho to potrvá?“

„To bude záležet na okolnostech *successione necessaria*, zákonných podílů.“

Mám celkem dost zkušeností s korporátní mluvou, a tak poznám, když někdo mlží.

„Potřebuju čaj.“ Odvrátila jsem se od toho zanedbaného výjevu a zamířila chodbou po terakotové dlažbě do kuchyně.

Za mnou se táhlo Lukovo tiché pochichtávání. „Úplně jako tatínek. Jediné, co na něm zbylo anglického, byl jeho čaj, na něm opravdu lpěl.“

Kuchyně s klenutým stropem se nacházela v přízemí vzadu a ústila do zadního dvora, který jako by byl vykután do úbočí kopce. I tady ležela stejná terakotová dlažba jako v ostatních místnostech v přízemí a okna s hlubokými špaletami. Stěnu zdobily zaprášené talíře z modro-bílé delftské keramiky. Přínejmenším v téhle místnosti bylo uklizeněji a na rozdíl od ostatních místností v domě se zdálo, že se tu i žilo, ačkoli to tu stejně moc nevypadalo jako doma, ale spíš v muzeu. Od mé poslední návštěvy před dvaceti lety tu přibyl jediný spotřebič a tím byla rychlovarná konvice. Díkybohu za ni.

Konsternovaně jsem si prohlížela starodávná kamna na dřevo s umouněnými kachly a očouzenou plotnou. Mým celoživotním snem bylo vlastnit dům s velkým starosvětským sporákem Aga. Tahle předpotopní kamna se mu ovšem ani v nejmenším nepodobala. To přece nemůžou být ta samá kamna s píckou, ve které mě Nonna učila péct, nebo ano?

Vedle konvice jsem našla plechovku sypaného čaje, který ještě voněl čerstvě, a porcelánovou konvičku s něžnými růžovými kvítky růží. Dala jsem vařit vodu a čajovou konvičku vypláchla v obrovském mramorovém dřezu. Neušlo mi, že se po jeho straně táhne

hluboká prasklina. Pak jsem nechala v konvičce louhovat pořádně silný čaj, jehož známá konejšivá vůně mě v tom cizím prostředí uklidňovala. Byla jsem sice smířená s tím, že ho vypiju černý, ale v ledničce jsem objevila čerstvé mléko. Někdo se můj příjezd připravil. Luca?

Horký čaj jsem nalila do dvou šálků a posadila se k velkému dřevěnému kuchyňskému stolu naproti právníkovi. „Tak jo. Ven s tím. Co jste mi neřekl?“

Vypadal nesporně nesvůj. „Podle anglického práva má každý, kdo píše závěť, takzvanou testamentární svobodu, což znamená, že si může vybrat jako dědice svého majetku kohokoli.“

Přikývla jsem. Na tom nebylo nic k nepochopení.

„Nicméně tady v Itálii máme právo *legittima* neboli automatický dědický nárok. To znamená, že v Itálii osoba, která sepisuje poslední vůli, nemůže jen tak svobodně určit, kdo co dostane. Italské zákony chrání dědictví členů rodiny, aby je nemohl zůstavitel... opomenout.“ Kysele se ušklíbl. „Tady v Itálii nemůžeme členovi rodiny, který se nám znelíbil, vyhrožovat vyděděním, protože každý ví, že o tom, kdo bude dědit a kdo ne, rozhodne stejně zákon, který má zabezpečit, že nikdo z rodiny nepřijde zkrátka.“

Upíjela jsem čaj. Mohl by se už dostat k věci? Nechápala jsem, co by to pro mě mělo znamenat, když přece John jiné děti neměl.

Luca zvažněl. „Víte, podle italských zákonů musí svůj díl majetku zdědit nejbližší členové rodiny, ať už je v závěti psáno cokoli.“

Konečně mi sepnulo, k čemu tenhle rozhovor směřuje. „Takže naznačujete, že existuje ještě další dědic? Někdo jiný s dědickým nárokem, kdo může závěť napadnout?“

Přikývl a očividně se mu ulevilo, že jsem to řekla za něj. „Ten někdo jiný jste vy.“

Trvalo hezkou chvilku, než mi význam těch slov docvakl. A další chvilka uběhla, než jsem zavřela zející pusy.

Zvolna jsem dopila čaj v šálku a nalila si další. Musela jsem se držet, aby se mi neklepala ruka. Emoce jsem dostala pod kontrolu až poté, co jsem si přilila mléko a čaj zamíchala. Teď už jsem se mohla na Luku znovu podívat.

„Tím mi říkáte, že mi otec neodkázal ze svého majetku nic. Odkázal všechno někomu jinému. A já můžu vznést jakýsi nárok jen díky vašemu italskému právu. Je to tak?“

„Sí.“

„Kdo je ten dědic?“ Na to, jak se mi otrásla zem pod nohama, jsem měla hlas podivuhodně pevný.

Jasně, neměli jsme k sobě nikdy moc blízko a byli spíš jako dva cizí lidi, ale kdo za to mohl? Jiné dítě než mě neměl, a opravdu mu na mě záleželo takhle málo?

„Tommaso.“

Už zase to jméno.

Na můj nechápavý výraz Luca ještě dodal: „Johnův obchodní partner.“

Ne že bych vůbec tušila, že otec nějakého obchodního partnera měl. Mluvili jsme spolu zřídka a naposledy o Vánocích, přičemž jsme se nebavili o ničem zásadním. Ptala jsem se ho na vinohrad a on se zmínil, že jedno jeho víno dostalo nějaké ocenění. Pak se mě zeptal na mou práci a já mu jako obvykle řekla, že je všechno v pohodě.

Odkašlala jsem si. „Takže jakou mám naději, že vůbec něco zdědím?“

„Je celkem slušná šance, že byste mohla dostat aspoň polovinu hodnoty majetku. V tom bývají soudy spravedlivé, ale soudní řízení se může v Itálii táhnout dlouhé roky, takže bychom se měli snažit řešit to dohodou. Tommaso je rozumný chlap a promluvíme s ním. Pokud se nám ho podaří přesvědčit, aby vám váš podíl rovnou vyplatil, pak se všechno vyřeší v přátelském duchu. Jiná možnost by byla usedlost i s pozemky prodat a po zaplacení dluhů byste si s Tommasem výnos rovným dílem rozdělili.“